

РЕШЕНИЕ

№ 10055

гр. София, 26.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4378** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. А., гражданин на А. срещу Решение № 5448/12.04.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Изложената от жалбоподателя бежанска история е последователна и непротиворечива. Според оспорващия, административният орган е провел една формална процедура без да изясни фактите и без да даде възможност за представяне на доказателства относно причините, поради които Б. А. е напуснал А.. Той твърди, че спрямо него са отправяни заплахи и че той не може да се обърне към полицията, която е доминирана от талибаните. Счита, че при връщането му в А., животът му ще бъде поставен в опасност, поради което са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Посочва се, че изводите на административния орган не се основават на надлежно събрана информация за страната на произход, съгласно методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището (АЕСУ). Не са съобразени насоките на ВКБООН, касаещи нуждите от международна закрила на лица, напуснали А.. По този начин е нарушено изискването за спазването на принципа „забрана за връщане“ („non

refoulement”).

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. Назначеният му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат Т. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Х. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 14314/09.08.2023 г. до Държавната агенция за бежанците Б. А. е поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 12453/07.07.2023 г.

Видно от писмо № М - 27118 от 09.08.2023 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила Б. А., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

С решение № 16050/30.10.2023 г. на Заместник-председателя на ДАБ, производството по разглеждането на молбата на Б. А. за предоставяне на международна закрила е прекратено на основание чл. 77, ал.1, във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗУБ. Чужденецът не се явил без уважителна причина на насроченото интервю и е напуснал самоволно центъра, където е бил настанен.

На 24.10.2023 г. на основание на Регламент 604/2013 г. Б. А. е бил върнат обратно в Република България.

След подадена от него молба, на основание чл. 77, ал. 3 от ЗУБ, производството е било възобновено.

На 09.04.2024 г. с търсеция закрила е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол № УП 12453 от същата дата. Оспорващия твърди, че е напуснал А. нелегално и от там през И. е достигнал Турция, където е работил два месеца, след което е решил да продължи за З. Европа и така с помощта на трафиканти е пристигнал България, но бил заловен в околностите на С.. Целта му е била да отиде при вуйчо си във Франция. В страната си на произход, оспорващият не сочи да е имал проблеми заради своите религия, раса, етническа или политическа принадлежност. В А. и до момента живеят неговите родители и други роднини. Като причина за напускане на страната по произход оспорващият сочи, че е бил влюбен в братовчедката си, но брат ѝ, който бил с талибаните не го харесвал. Започнал да го заплашва и после пребил сестра си. Б. А. решил, че не може да живее повече така и затова решил да избяга.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателя на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № ЦУ-617/09.02.2024 г., съставена от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, относно актуалната политическа и икономическа обстановка в А..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на

събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение е било съобщено на Б. А., лично и в присъствието на преводач, видно от положения подпис на 18.04.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 25.04.2024 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Б. А. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на А. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Б. А. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в А., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че не е имал проблеми с официалните власти, а само хипотетично предполага, че може да има проблеми с брата на момичето, в което е бил влюбен и който е свързан с талибаните. Очевидно в случая заплахите и проблемите на чужденеца, доколкото такива наистина съществуват, не касаят нито конкретно него, нито членовете на семейството му и не могат да обосноват други изводи, освен тези направени от Председателя на ДАБ. Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и заради принадлежност към определена социална група или заради политически убеждения. Няма оплаквания и затова, че той е бил жертва на преследване, като представител на туркменското малцинство в страната.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

Няма съмнение, че на много места в А. има спорадични актове на тероризъм и насилие, след изтеглянето на международните сили и поемането на властта от страна на талибаните. Последните са успели до момента да стабилизират икономиката на страната и националната валута.

Правителството е обявило обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и извеждане от употреба на оръжията в страната. Така за цивилните се създава чувство за безопасност и мобилността в страната се увеличава значително. Местните военачалници са поставени под контрола на централната власт и с това сигурността във всички части на А. се е увеличила значително. Предприети са стъпки за

урегулиране на отношенията със съседните страни – И. и П..

Налице са значителни ограничителни мерки, свързани с правата на жените и момичетата, които са характерни за много ислямски страни по света.

Съдът извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската агенция за убежището, www.esoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в А., имащи характера на вътрешен въоръжен конфликт, нито за други обстоятелства, от които да се направят изводи, че обстановката там достига прага на безогледно насилие над цивилното население по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на А. са с генезис, изключващ предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че на Б. А. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А., гражданин на А. срещу Решение № 5448/12.04.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.